

MÁY NGHE HÁT VÔ TUYỀN ĐIỆN

Nếu các Ngài mua một cái máy V. T. D. (T. S. F.) của hiệu **RADIO-SI DEX**, thì các Ngài ở nhà cũng nghe được hát tây, hát ta, hát tàu và tin tức các nơi mỗi ngày ba lần.

Sáng 11 giờ 30

Chiều 8 giờ 15

Tối 8 giờ 45

Hiệu Radio-Sindex có bán đủ các kiểu máy V. T. D. (T. S. F.) ai ai cũng có thể mua được nhiều giá lắm, ít tiền nhiều tiền có cả. Ai mua máy thì Hiệu Sindex sẽ cho người đi đặt máy hầu tận nhà từ tổ cho các Ngài.

Ai muốn cần dùng điều gì cứ viết thư hỏi, muốn nghe thử cứ việc đến mà nghe tận hiệu Radio-Sindex không mất tiền.

Hỏi Catalogue T. D. mà xem

RADIO-SINDEX

68 Boulevard Paul-Bert - HAIPHONG

Téléphone 440

NAM-KY SAIGON

Cuộc hát để giúp học sinh du Pháp

Các báo Saigon đăng tin rằng hôm 17 Mai, ở trường hát Tây, có một cuộc hát tưởng niệm cầu nguyện, do hội Công Thương Nam kỳ tổ chức để lấy tiền giúp cho các học sinh Việt nam du học tại Pháp. Chín giờ, ông Dương Văn Giáo đứng nói mấy câu cảm ơn cử tọa, là cái tình cảnh học sinh Nam ở Pháp, và khen học sinh ta ở Pháp học hành văn giỏi và chăm chỉ. Ông Nguyễn an Ninh đứng nói cái lại ông Dương Văn Giáo rằng học sinh ta ở Pháp chơi phần nhiều, chứ không được mấy người thực có chí học.

Ông Giáo nói xong thì bắt đầu diễn tập: tưởng niệm «Nghĩa mười tám năm». Cuộc hát này thu được hơn 1.000 đồng, hạn hát không lấy tiền công, mà ông Nguyễn Văn Của cũng không lấy tiền về.

Trong buổi hát, cái giá trị bạn hát hay dở thế nào, ở xa không thể bình phẩm được. Day có một đôi câu về hi vọng, cho rằng việc của ông Giáo và ông Ninh về việc học của học sinh ta ở Pháp khác nhau. Ông Giáo thì có vẻ lạc quan, cho rằng học sinh ta ở Pháp không có tài rac tấn nát như ai tưởng nói, học sinh ta ở Pháp vẫn kiên nhẫn, gắng chỉ học hành, còn ông Ninh thì có vẻ bi quan, cho rằng học sinh ta ở Pháp phần nhiều là nhác học mà không có tinh thần học. Lạc quan như ông Giáo thì cũng phải, phải nên ta quan tâm đến phụ huynh học sinh khỏi nghĩ lòng, nhưng thiết tưởng ta quan tâm đến ông Ninh thì có lẽ đúng việc thực hơn lòng Ninh cũng «vội ở Pháp về như ông Giáo» Song ta đang tưởng bị quan như ông Ninh thì có hại, làm cho các bậc phụ huynh nghĩ lòng mà không giám cho con em đi Pháp học nữa đâu! Đi học là một việc rất khẩn thiết cho một nước nghèo nàn tài như nước ta, song sự thực có xấu thì phải nói ra để gắng mà làm cho tốt.

ĐỘC-GIẢ LUẬN-DÀN

CHỦ NGHĨA LIÊN-Ả

II

Chủ nghĩa Liên-Ả dần dần đã đem ra phương diện thực hành. Các nhà chủ trương chủ nghĩa này mới định lập một cơ quan để đề sự tuyên truyền. Bởi thế mà ngày tháng bảy năm 1921 hội Đại Á đã thành lập vậy. Hội nghị thứ nhất của hội: Đại Á họp ở Đông-kinh, ngoài các học sinh, thanh niên, lại có đến hơn hai trăm người thuộc về các giới chính trị, tôn giáo, tài chính, dinh nghiệp cũng đến dự nghị. Ông Oishi Masami được cử làm chủ tịch, ông bèn tuyên bố rằng: «không có nghị nào tối bằng nghị này để thực hiện một cái đại-gia-tộc da màu». Sau đến ông Nghị viên Oyawa Heikichi cũng nhiều nhà hùng biện khác diễn thuyết phân giải cái luật di-dân của Hoa-kỳ và nói nhất thiết phải phấn đấu cho các dân-tộc da-màu.

Những lý tưởng ấy một ngày một thanh, không bao lâu đến tháng một tháng tám năm 1926 đã mở được Hội-nghị Liên-Ả thứ nhất ở Trường kỳ, có đến năm chục đại biểu các nước Nhật-bản, Trung-hoa, Ấn-độ, Phi-luật-tân, Đông-dương, Cao-ly và Xiêm-la đến dự.

Năm người đại biểu Nhật-bản đề nghị cái dự án chương trình này.

1. Tìm những phương sách có hiệu lực để lập những sự giao dịch tự tương thuận luôn và thực hành sự hợp tác vật chất của các dân tộc Á-châu.

2. Lập một đường xe lửa đi qua châu-Á.

3. Lập những địa điểm tuyên truyền trong các xứ trọng yếu Á-châu.

4. Mở những ngân hàng để tiện việc tài chính Liên-Ả.

Dù thế nào, cuộc hát để giúp cho học sinh du học đây cũng là một điều nghĩa cử rất nên khen ngợi và tưởng lệ.

Hương bình

5. Tổ chức sự mạo hiểm Liên-Ả.

Chương trình kỳ diệu ra thảo luận rất là sôi nổi. Trước hết đại-biểu Trung-hoa tố cáo rằng người Nhật cứ chực thì hành chủ nghĩa đế-quốc để lợi dụng cuộc vận động cho lợi riêng mỗi mình. Người Nhật phản kháng lại và bỏ nghị-trường ra một cách ôn hòa. Sau lại xảy ra việc người Chủ-tịch cùng một người đại biểu Cao-ly đánh nhau, các đại-biểu Phi-luật-tân và Ấn-độ phải can rẽ hai người ra rồi mới thôi.

Về vấn đề định dùng một hiệu cờ chung của một tiếng nói chung cho cả Á-châu cũng thảo luận kịch liệt lắm.

Mà làm sao mà thảo luận cho khỏi kịch liệt được? Nước Nhật mấy lâu nay đã nghiêm nhiên làm một nước phũ phàng, chính sách thực dân, chủ nghĩa đế-quốc là cái cương lĩnh không giao của họ. Còn các nước khác, cho đến Trung-hoa cũng vậy, chỉ là những nước yếu nhỏ, đương bị cái nạn đế-quốc của liệt cường Á-Mỹ. Địa vị khác như thế thì quyền lợi cũng phải khác nhau, cái gì có lợi cho Nhật thì tất có hại cho các nước kia, cái gì có lợi cho các nước kia thì tất có hại cho Nhật. Nhật-bản đã bỏ được quyền lợi ở Mãn-châu, ở Sơn-dông, ở Đài-loan, ở Cao-ly chưa? Người Nhật mà cứ không ngừng giữ địa vị mình thì người Trung-hoa và Triều-tiên có thể nào dễ lòng với họ được chăng? Gia dĩ, người Nhật có giảm quyết nhiên liên lạc với các nước nhỏ yếu bị đế-quốc chủ nghĩa Á-Mỹ bóc lột để đuổi họ về chăng? Trong Hội nghị, một người đại-biểu Trung-hoa đề nghị rằng hội Liên-Ả phải giúp cho Ấn-độ và Phi-luật-tân khôi phục độc lập, mà Nhật bản lại phải đối không nghe như vậy thì dù chứng rằng những nước nhỏ yếu kia có mong gì vào Nhật-bản được đâu.

Ồ! Nhật bản vẫn là một loài đế-quốc với Tây phương nhưng vì gian Ánh tức Mỹ mà toàn quay lại làm thân với bọn họ con nghèo mình! hi hi hi và binh thì lâu nay, mục đích chỉ cốt lợi cho mình, chỉ cốt để trương thanh thế cho Án-Mỹ phải kiêng không dám rình rập mình như trước nữa. Còn các nước nhỏ yếu mà Nhật đương toàn lừa gạt, thì xem có chút lợi gì? Nhật-bản vì quyền lợi ở Trung-hoa nhiều lắm nên cứ giúp sức cho Trương-lác-lam đánh lại Nam-quân khiến dân tộc Trung-hoa làm thân mãi không hết; chính sách thực dân của Nhật ở Đài-loan và Cao-ly vẫn hờ hững không rời một phần; đối với các nước Ấn-độ, Xiêm-la, Anam, Phi-luật-tân thì quyền lợi của Anh, của Mỹ, của Pháp, Nhật không giám đụng chạm đến. Và chẳng cái tâm ý của Nhật xướng chủ nghĩa Liên-Ả là cốt hạn chế thế lực của Án-Mỹ ở Á-châu khi thế lực Án-Mỹ ở Á-châu đã hạn chế rồi thì họ ngang mặt sức, Nam, Bắc rộng chân, Nhật bản tha hồ mà hoành hành, đề uên Nhật-bản? Nhật-bản! gương Hoa kỳ đối đãi Mỹ-châu kia đó rành rành. Dù người thấy hẹp nghe ít nữa cũng phải hiểu rằng các tiếng Liên-Ả vào với, to tát, ngon ngọt kia, chẳng qua chỉ là một cái mìn để che cái dã-tâm đế-quốc của người Nhật-bản vậy.

Đa-tinh

(Bài này có tham khảo với bài Le premier congrès panasiatique của François de Tesson)

PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN

VẤN ĐỀ PHỤ NỮ
(Tiếp theo)

Nay xét xem những công việc mà chị em ta muốn làm đó chị em ta đã đủ tư cách mà thi hành ngay chưa?

Em xin trả lời rằng chưa? Vì mấy lý do này:

1. Vì chị em mình ít đạo thiếp, biếng nhác, lười biếng, không muốn một việc to tát như lập một hội gì, thì phải cần có nhiều người, mà không phải chỉ một người ngồi ở xó nhà viết báo mà thành; hay đi lại ngo qua mặt nhau mà xong được. Trước khi đi chức, phải đủ nhau tự hội, ban đi nói lại cho chín, những người đồng ý kiến có đông, rồi mới lập thành hội. Khi hội đã thành, lại cần phải nâng nhóm hội để đề nghị và thảo luận việc hội cùng nhau thì hội mới có cơ trường cửu và phát đạt được. Xem như dân ông, một ngày họ gặp nhau biết mấy lượt, gặp nhau họ cũng đàm luận được, thế mà lập được một hội còn gay. Huống chi chị em mình chỉ quanh quẩn ở nhà; mà có gặp nhau nữa thì chào hỏi một đôi lời đã lấy làm ngại. Cũng có khi chuyện trò, nhưng ngoài công việc gia đình ra thì có ai nói đến gì nữa đâu. Thế mà nay muốn ra lập những hội này làm những việc này thì sao cho đạt được mục đích.

2. Vì chị em mình còn nghèo công đức.

Phàm nhiều người muốn làm chung một việc gì thì phải tin được cho giàu, công tâm, cho sẵn, không chút kiêu căng, không lý gan lì; giàu sang nghèo hèn, nhất thiết lấy bình đẳng mà đối đãi lẫn nhau, không được nói xấu vâng mặt nhau. Ai có uet tốt thì bắt chước, muih có thua xấu phải sửa; phải biết huấn luyện và pue binh lẫn nhau. Cách ăn ở phải lạc và xa xỉ tuyệt nhiên phải bỏ, mà tập lấy tiết kiệm và cần mẫn. Nhất là lòng «ich-ly» thì không nên có một chút. Những tình tiết ấy phần nhiều là khuyết điểm của chị em mình. Em nói đây chắc có chị cười em là làm một bài học luân lý; em không dám cãi. Nhưng các chị biết cho em rằng, em chỉ đứng về phương diện thực hành, mà em chắc không có đủ tư cách ấy thì công việc của chị em ta họ bảo hãy lâu nay không sao mà thực hành được.

Hiện mắt em hàng ngày đã thường thấy, vì thiếu một vài «công đức» ấy mà chị em bạn rất thân thiết đã phải lìa nhau, gây thân ái đang bền chặt, bỗng dưng phải đứt, chỉ vì thiếu một vài «công đức» ấy mà chị em trong nhà cũng dần dần tình gia đình đang êm ái mặn mà, hóa ra thờ ơ lãnh đạm. Đó là chính những người đã thân yêu nhau, đã lìa cây nhau lâu ngày rồi, mà vì không đủ tư cách ở chung, chơi chung với nhau, còn phải lìa bỏ nhau. Huống chi là mỗi người một nơi không quen biết nhau bao giờ, c. ưa trò chuyện với nhau lần nào, thì làm sao mà nổi giằng thân ái ngay cho đến chết được.

Vậy cho nên, trước khi chị em ta ra gánh vác chung nhau những công việc to tát mới mẻ kia, xin chị

em ai nấy hãy tự tỉnh tu thân, học tập lấy những đức tính khuyết điểm. Chị em mình từ nay phải nâng giáo dục, tập ngôn luận, trước là tìm kiếm bạn đồng tâm, đồng chí mà nổi giằng thân ái để gây lấy niềm tin được, đắp lấy nền thân ái; sau là mở mang thêm cái giới hạn tư tưởng tinh thần, bỏ thói vị kỷ mà tinh hạnh phúc cho quốc gia, và lo tương lai của thế giới.

Khi chị em ta ai nấy đủ đủ tư cách ấy rồi, thì việc khó đến đâu mà làm không thành, đường xa đến mấy mà đi không tới.

Một tiếng xướng có muốn tiếng họa, lo gì mà «nữ-quyền» không được, «nữ lập chí» không có, «nữ quốc dân giáo dục hội» không thành; «phụ nữ giải phóng» không xong. Em e rằng đến khi ấy bọn nam nhi họ lại lo nước Việt-nam sẽ trở nên nước «Tây-tạng» thứ nhì thì khôn. Chị em nghĩ sao?

Như-y
(nữ-học-sinh)

VIỆC THÊ GIỚI

Á-ĐÔNG

TAU

Tin báo Tàu

Nhật Trung xung đột ngày 8 Mai. — Sau trận xung đột ngày 3 Mai quân Nhật có yêu cầu quân Trung-hoa mấy điều đã đăng trong số báo trước. Mấy điều ấy hạn đến 4 giờ chiều ngày 7 Mai phải trả lời. Quân Trung-hoa từ chối nhiều điều như sau: Quân Nhật kéo đánh Tề nam như đã thuật kỹ trước.

Hết thấy quốc dân Tầu ở cách tỉnh đều nổi lên cuộc bãi Nhật. Hội học sinh liên hợp ở Thượng-hải có phái đội tuyên truyền đi ra ngoài to giới mở những cuộc diễn giảng lý luận để cổ sáy việc đế chế và tuyệt giao kinh tế với Nhật-bản. Tổng thương hội ở đó cũng mở cuộc hội nghị bàn việc để chế Nhật hóa. Thương hội ở Bắc-khân cũng đã tuyên bố tuyệt giao kinh tế với Nhật bản rồi. Tại Thượng-hải lại tổ chức ra hội ái viên phản Nhật.

Các hội phản Nhật do các đoàn thể tổ chức ra ở các nơi đều gửi điện cho chính phủ Quốc dân xin nhất định quyết một trận trừng phạt với người Nhật chứ không nên nhẫn nại và xử nhún với người Nhật mãi được.

Thái độ nước Mỹ đối với cái án ở Tề nam. — Có tin bắc kinh rằng: chiến hạm và tuần thủy đánh của nước Mỹ cũng đã đến Thanh đảo song thủy binh vẫn không đóng ở trên bờ vì kiểu dân Mỹ vẫn được yên ổn và cứ như điều ước thì quân các nước ngoài không có quyền đóng ở trên đất Thanh đảo, mà nước Mỹ cũng không muốn gây ác cảm với người Tàu làm gì. Nghe đâu các nước đối với cái án ở Tề nam cho là vấn đề riêng của hai nước Trung Nhật nên đầu chủ trương giữ thái độ trung lập.

(H. T. N. B.)

Vô tuyến điện và báo Tây

(Tin ngày 18 tháng 6)

Nhật bản sẽ hết sức bảo hộ Kêu đến 11. — Nhật bản đã gửi cho chính phủ miền Bắc và chính phủ miền Nam mỗi bên một đạo công điệp nói rằng chính phủ Nhật bản lấy việc giữ gìn trật tự và hòa bình ở Mãn-châu làm quan trọng lắm. Nếu có sinh rối loạn mà tình hình sẽ nguy cấp cho người Nhật, thì Nhật-bản sẽ phải liệu những phương sách khẩn thiết để giữ gìn trật tự. Nhật bản lại nói quyết rằng đối với việc Nam Bắc phân tranh họ chỉ giữ thái độ trung lập.

Tin trên ấy là theo báo Impartial. Xem vậy thì Nhật bản cũng khéo nói thực. Đã có cơ mà đánh người ta phạm đến chủ quyền của người ta lại còn nay hăm mai dọa! Dân Trung-hoa có hèn ai mà sợ Nhật bản dọa đâu! Cái kết quả của thái độ Nhật bản như vậy không

Đã tiện, lại lợi, lại chắc chắn trăm bề

Đồng bào ở Trung-kỳ ai cũng còn nhớ mấy năm về trước, ai có xe hơi đem đi bảo hiểm, thì phải chịu: giá cao, và gặp nhiều điều bất tiện. Đến khi ông Phạm-Diệm mở hiệu Bảo-Hiêm ở Quinhon thấy ngày một sự tiện lợi đánh rành. Trước phải trả 7500 hay là 8500 một người hành-khách, thì tự do về sau chỉ mất có 2400 hay là 1800 mà thôi.

Hay thay! sự cạnh tranh trong thương cuộc, rất lợi cho thế gian ngày nay phong văn những nhà Bảo-Hiêm khác, họ biết về sau gặp đau tai rủi, thường hỏi thế nào cũng có đối cho gần theo giá 2300 và 1800, thì lại nghe ông Phạm-Diệm sắp trừ xuống còn có đồng-mười, đồng-hai (1510, 1220) một người hành-khách mà thôi.

Như vậy, chỗ có xe chỉ phải đi đâu, tìm ai cho làm bồi, đến hàng ông Diệm, hiện thấy giá rẻ, làm mau, điều lệ rõ ràng ta xét tra, có phải là tiện lợi lại chắc chắn trăm bề không?

VƯƠNG-QUANG-NHON công-ty, Chu có xe kinh cáo

PHARMACIE MONTÈS - HANOI
NHÀ ĐỒNG HỒ BA CHUÔNG

THUỐC GÌ TIÊU TRỪ ĐƯỢC BÁCH BỆNH?

THỨ ẤY LÀ DẦU-THU'ONG-HAI

Hiệu con BƯỚM BƯỚM

Cửa Hiệu thuốc ĐẠI-QUANG-DU'OC-PHONG 46 boulevard Tổng-Độc-Phương, CHOLON — Chi-Điểm 47 Phố hàng Đường, HANOI

GIÁ MỖI VẸ 0\$ 25 (có phước sẽ được thưởng)

Dầu này chuyên trị: Cúm mao, thương phong, sổ mũi, rức đầu, nôn, mửa, đau bụng đầy hơi, say sóng, chóng mặt, thổ tả, các chứng vữa búi vữa ống khói ngay tức thì. Những nơi Đại-lý: ĐÔNG-AN, Nhahrang — TÂN-HUẾ-SANG, Phanrang — ĐỨC-XƯƠNG-LONG, Dalat — TRUNG-HÒA-ĐU'ONG, Ninhhoa — VINH-THAI, Tayhoa — CHÂN 1HANH, Sông-cầu — KHU'ONG-THAI, Quinhon — HỒNH-V'ONG, Tamquan — VINH-L'OI, B'ngson — KIM-LONG, — Tourane — HOA-Ph'AT, VINH-THANH, Quảng-nghĩa — PHU'OC-XU'ONG-L'OI, Tamk' — ANH-L'OI, Fajto — ĐÔNG-HIÊN, V'AN-ICH, Huế — QU'ANG-TU'ONG, Quảngtr' — THU'AN-LONG, Đ'ngthời.

